

To Spain
Iets te
verbergen

Zes buren, zes geheimen, zes redenen
om Olive dood te wensen...

THRILLER

Jo Spain

Iets te verbergen

De Fontein

Proloog

In de wijk loerde de dood,
Vanuit iedere hoek, bij iedere zucht.
Maar niemand wist het nog.

De bromvlieg had geen idee dat hij op het punt stond te sterven.

Hij scheerde omhoog naar de blauwe hemel, de warme zon glinsterend op zijn vleugels, zijn metaalglanzende buik gevuld met menselijke huidcellen en bloed.

De bromvlieg zag de merel niet eens op hem neerduiken, zijn snavel al geopend voor het hapje. Het bevredigende, krakende geluid dat een einde maakte aan zijn korte, zorgeloze leventje hoorde hij al niet meer.

De merel daalde verder. Daar, even voorbij de plataan, rond de schoorsteen van het kleine huis, viel nog meer buit te verschalken: honderden dikke, sappige, cirkelende insecten.

De vogel lette niet op de jongen en zijn Extreme Blastzooka Nerf-geweer met de kogels die hij had bewerkt om zo veel mogelijk schade aan te richten met wat een onschuldig stuk speelgoed hoorde te zijn.

Het projectiel trof doel met een explosie van grijze veren die naar alle kanten spatten. De dood en de zwaartekracht wierpen de vogel tegen de bovenste takken van de boom, voordat het kadaver door de kruin omlaag stuiterde naar het zachte gras, dertig meter lager.

De jongen rende buiten adem naar zijn neergestorte prooi, zonder te merken dat zijn moeder de keukendeur had opengegooid en op hem af kwam. De gil van de vogel en de juichkreet van de jongen hadden haar ruw gestoord in haar gedachten over haar afwezige minnaar.

Ze zag meteen wat haar zoon had uitgespookt.

Maar voordat ze hem bij de kladden had kunnen grijpen, wees de jongen omhoog. 'Jezus!' riep hij, met nog meer opwinding dan om de dood van de vogel. En ondanks de neiging om hem nog harder

te straffen dan ze al van plan was, ging de blik van de moeder onwillekeurig naar de vlek aan de rand van haar gezichtsveld: een zwarte, onheilspellende, zoemende zwerm bromvliegen die uit de schoorsteen van het buurhuis kwam.

De moeder sloeg een hand voor haar mond. Eén ding was zeker. Dat beeld voorspelde niet veel goeds.

Wat zich ook bij de burens had afgespeeld, dit had de moeder zeker niet zien aankomen.

Ooit hadden ze allemaal geprobeerd als goede burens met elkaar om te gaan. Nog maar twee jaar geleden hadden die pogingen zelfs een straatfeest opgeleverd.

Niemand kon zich herinneren wie met dat idee gekomen was. Alison, nieuw in de buurt, dacht dat Olive het had voorgesteld. Chrissy hield het op Ron, Ed dacht aan David. Niemand kwam op de gedachte dat het George was geweest. Niet omdat hij geen aardige vent zou zijn, maar hij was pijnlijk verlegen en je kon je gewoon niet voorstellen dat hij zou zeggen: *Hé, laten we een feest houden als begin van de zomervakantie!*

Toch had George er het meest aan gedaan. Zijn huis, nummer 1, was het grootste in de wijk, dus had hij waarschijnlijk het meeste geld (nou ja, zijn familie dan, want ze wisten allemaal dat het huis van zijn vader was). Die dag kwam George heel gul met vier flessen champagne, een krat goed bier en een paar reusachtige tonnen met Amerikaanse toffees en winegums. Er stond al een schraagtafel klaar, met andere hapjes en snoepgoed. De zoete winegums vonden een plek tussen de grote kommen met jollof-rijst en gebakken banaan die David had bijgedragen.

De volwassenen liepen wat zenuwachtig rond, hoewel de meesten toch in hun werk genoeg ervaring hadden met recepties en netwerken. Matt was accountant, Lily lerares en David beleggingsadviseur. George werkte als grafisch ontwerper, Alison had een boetiek, Ed was inmiddels met pensioen maar had ooit een goede baan gehad. Kortom, ze zaten allemaal goed in de slappe was – of wekten in elk geval die indruk. Maatschappelijk behoorden ze allemaal tot dezelfde klasse en de meesten woonden al jaren in deze buurt.

Toch heerste er een soort verlegenheid tussen de volwassenen van Withered Vale. Buiten hun werk, in vrijetijdskleding en vlak bij huis, voelden ze zich wat ongemakkelijk, niet zo ontspannen als je zou verwachten. Alsof ze elkaar beter zouden moeten kennen dan ze eigenlijk deden.

Daarom ging alle aandacht naar de paar aanwezige kinderen, die de verantwoordelijkheid nauwelijks aankonden en maar gingen voetballen, in een poging hun ouders te amuseren. De tweeling bakte er niets van. Wolf schoot de bal zo ver mogelijk weg, alsof het ding een besmettelijke ziekte had en hij er vanaf wilde. Lily May, zijn zus, verdedigde niet het doel maar zichzelf. Zodra de bal haar kant op kwam, wrong ze zich in alle bochten om hem te ontwijken, en de rest van de tijd stond ze nerveus op haar vlechtjes te zuigen. Cam, een paar jaar ouder en heel wat ruwer, ging agressief tekeer en reageerde net zo woedend als John McEnroe zodra iemand daar iets van zei. En Holly... ach, die stond stilletjes wat apart, oud genoeg om te babysitten, maar nog te jong voor het gezelschap van de grote mensen, pijnlijk onhandig, verveeld en gegeneerd.

Om een of andere reden kwam het feestje, ondanks de alcohol, het overvloedige eten, de warme zon en Rons inspanningen een voetbalwedstrijdje tussen de volwassenen te beginnen, nooit echt van de grond.

Als je iemand had gevraagd waarom, zouden ze allemaal hun schouders hebben opgehaald, zoekend naar een verklaring.

Maar als ze er wat langer over hadden nagedacht...

Olive Collins circuleerde tussen de groepjes, praatte met de vrouwen, flirtte onschuldig met de mannen en probeerde de kinderen bezig te houden – op en top de leuke, sociale gastvrouw.

Olive's cottage, veel kleiner dan de rest, paste eigenlijk niet bij de andere zes huizen in de exclusieve, omheinde wijk Withered Vale. Van alle bewoners viel zij waarschijnlijk het meest uit de toon. Niet dat iemand dat vond trouwens, en als ze het wel vonden, zeiden ze het niet.

Het hoefijzervormige laantje was gemeenschappelijk terrein. En met uitzondering van Alison geloofde niemand dat het buurtfeest een idee kon zijn van Olive.

Olive's contacten waren meer één op één.

Toch had ze het hele feest overgenomen. Van alle buren woonde Olive het langst in Withered Vale, en ze deed nogal eens alsof ze er de baas was.

Langzaam bloedde het feestje dood. Chrissy, die toch al weinig zin had gehad in het gedoe, pakte Cam stevig bij de schouder en loodste hem mee naar huis. Matt slenterde gehoorzaam achter zijn vrouw en zoon aan. Alison gaf haar dochter Holly een arm en bedankte iedereen met een glimlach toen ze vertrokken.

Ron, de eenling, ging weer op huis aan met twee flessen wijn en een ondeugende knipoog. Ed bood zo'n beetje aan om het feestje in zijn huis voort te zetten, totdat zijn vrouw Amelia hem er luidkeels aan herinnerde dat ze de volgende dag al vroeg in het vliegtuig moesten stappen. David, blij dat hij weer naar zijn eigen koninkrijk terug kon keren, bracht de tweeling Wolf en Lily May naar huis. Achter elkaar in ganzenpas gingen ze ervandoor.

Lily riep naar David dat ze hen achterna zou komen en bood George aan hem te helpen de rest van de kist naar zijn huis te brengen. Van alle bewoners waren juist zij het die vriendschap hadden gesloten, onverwacht maar heel spontaan – gewoon wat kletsen op de stoep, verder niets. Dat was al heel wat in een buurt waar de mensen zo weinig sociaal waren.

Zo bleef Olive in haar eentje achter om de geruite tafelkleedjes op te vouwen die ze had meegebracht.

'Olive keek een beetje sneu,' merkte George op toen ze buiten gehoorsafstand waren.

'O ja?' zei Lily, met een discrete blik naar hun buurvrouw. Ze had haar dreadlocks die dag in een paardenstaart gebonden, die over haar blote schouders zwiepte toen ze achterom keek.

Olive legde de punten van een tafelkleed tegen elkaar. Haar pony viel over haar ogen, haar mondhoeken wezen omlaag en haar vest zat dichtgeknoopt tot aan haar hals. Ze stond er eenzaam bij.

'Kom op, George, je bent toch een charmante vrijgezel?' zei Lily.

'En jij bent de heilige van de buurt,' reageerde hij.

'Ik moet de tweeling naar bed brengen.'

'En ik moet zelf naar bed. Alleen.'

Ze grijnsden allebei geforceerd. Geen van beiden konden ze het

opbrengen om Olive uit te nodigen voor een slaapmutsje.

Hun buurvrouw was altijd lief en aardig, maar Lily en George kenden allebei het gezegde: 'Wie over anderen roddelt, roddelt ook over jou.'

'Misschien dat Alison...' zei Lily, die Holly's moeder haar oprit af zag lopen, terug naar Olive. Alison kende de buurt nog niet zo goed, maar de buurt haar wel. Ze was weekhartig, altijd zorgzaam.

'Aha,' zei George, blij dat zij van het probleem af waren. Alison praatte nog even met Olive, die blij tegen haar knikte. Even later verdwenen de twee vrouwen bij Olive naar binnen.

De hemel zij dank voor die lieve Alison.

Arme Olive. Niemand voelde zich echt op zijn gemak bij haar. Ook toen al niet.

Nog voordat ze het leven van al haar burens totaal verziekte.

News Today

Online editie

1 juni 2017

Het lichaam van de vrouw die gisteren dood in haar huis werd aangetroffen heeft daar mogelijk al minstens drie maanden gelegen, meldde een woordvoerder van de politie vandaag.

De gruwelijke ontdekking werd gedaan nadat een bewoner van de exclusieve, omheinde wijk waar de vrouw woonde de hulpdiensten alarmeerde omdat zij de situatie niet vertrouwde.

De politie moest zich toegang verschaffen tot het buurhuis om een onderzoek in te stellen naar de toestand van de vrouw. Zodra het lichaam was gevonden, werd de technische recherche naar de plek ontboden.

De identiteit van de vrouw moet nog met zekerheid worden vastgesteld. Inmiddels is bekend dat de overledene omstreeks vijfenvijftig jaar oud was en alleen woonde. Ook de doodsoorzaak is nog niet opgehelderd en kan pas worden vastgesteld na de sectie, die later vandaag zal plaatsvinden.

De vrouw woont in een rustige wijk, vlak buiten het dorp Marwood in Wicklow. Vanochtend reageerden dorpsbewoners met afschuw op het nieuws dat haar dood zo lang onopgemerkt was gebleven.

Ten tijde van het ter perse gaan was niemand in de wijk Withered Vale bereid tot commentaar.

Olive

Nummer 4

Eerst was ik nog in mijn eentje, voordat mijn huis een nummer kreeg en de anderen arriveerden.

Ik was nooit van plan geweest om moederziel alleen buiten het dorp te gaan wonen. Dat was toeval. Ik had gewoon het geld niet voor een huis in de hoofdstraat, een van de zijstraten, of zelfs een steegje achteraf. Bij Volksgezondheid, waar ik als taaltherapeut met kinderen werkte, verdiende ik best aardig, maar niet genoeg.

Daarom kon ik ook het huis niet kopen waar ik was opgegroeid. Maar op een dag in 1988 reed ik de brug over, langs een van die mooie bossen in onze provincie.

Aan de rand van het bos, vlak bij de akkers van John Berry, zag ik de cottage. De eigenaar was een paar maanden eerder overleden en iedereen wist dat zijn zoon, inmiddels een illegale immigrant in de Verenigde Staten, geen plannen had om terug te keren. Wat moest je met een huis als je nergens werk kon vinden? Bovendien kwam niemand ooit terug als hij eenmaal in Amerika was.

Dus hoefde ik alleen een makelaar te vragen hem te bellen met de mededeling dat ik geïnteresseerd was in het huis. De zoon verkocht het me voor een klein bedrag en mijn belofte om wat persoonlijke bezittingen naar hem te verscheppen.

‘Withered Vale?’ zei mijn moeder, met grote ogen van ontzetting. ‘Ben je gek? Waarom heb je daarvoor gekozen?’

‘Het heeft mij gekozen, niet andersom,’ lachte ik. ‘Het is het enige huis dat ik kan betalen.’

Mijn ouders kenden de Vale alleen vanwege zijn geschiedenis. Aan het begin van de twintigste eeuw had een veel te enthousiaste en ongetwijfeld aangeschoten boer besloten het ongedierte op zijn

land te bestrijden met rattenkruid. Daarbij doodde hij ook al zijn gewassen, die verdorven en stierven op de akkers. Vandaar de naam, Withered Vale – de dorre vallei.

‘Maar het is hier kilometers vandaan,’ protesteerde mijn moeder. ‘Hoe moet ik me redden zonder jou?’

‘Het is maar een paar minuten rijden met de auto,’ zei ik. ‘Ik ben zesentwintig! Ik kan niet eeuwig thuis blijven wonen.’

In werkelijkheid zou het weinig hebben uitgemaakt, al was ik op de maan gaan wonen. Nog iedere dag voelde ik me verplicht om na mijn werk bij mijn ouders langs te gaan, tot ze allebei overleden, tien jaar later, een jaar na elkaar.

Na de eerste periode van rouw en verdriet was het toch wel een opluchting om ’s avonds meteen naar huis te kunnen rijden. Aanvankelijk had ik niet veel last van mijn eenzame leven in die uithoek. Ik was doodmoe van alle hectiek, voor en tijdens de ziektes van mijn ouders. Ik kon me niets heerlijkers voorstellen dan ’s avonds thuis te komen in dat fijne, schone huis, met een afhaalmaaltijd, een video en een fles wijn. Ik hoefde nergens naartoe, ik had geen verplichtingen meer. Zo leefde ik prettig en ontspannen, althans... minstens een jaar.

Maar het gezegde luidt dat alles went, en ten slotte werd ook mijn onbezorgde leven een dagelijkse sleur.

Na een tijdje begon ik me eenzaam te voelen.

Ik had geen broers of zussen, geen echte vrienden of vriendinnen, maar ik had ook weinig zin een ouwe vrijster te worden. Ik kon me niet herinneren dat er ooit een moment was geweest waarop ik had besloten dat dit leven me zo goed beviel dat ik maar liever alleen bleef.

Ik had altijd gedacht dat ik het traditionele patroon zou volgen.

Ik was niet echt een elegante, knappe vrouw, maar ook zeker niet lelijk. Vriendjes genoeg, dus. Maar om een of andere reden was ik nooit de ware tegengekomen, iemand met wie ik verder wilde. Daarom leek ik voorbestemd alleen te blijven.

Toch hield ik wel van gezelschap.

Toen John Berry me in 2001 kwam vertellen dat de grond onder mijn huis nog steeds van hem was en hij het hele terrein aan een projectontwikkelaar had verkocht, was mijn enige zorg dan ook of mijn huis wel kon blijven staan.

‘Natuurlijk!’ stelde hij me gerust. ‘Je hebt niet de grond, maar wel het huis, en dat blijft ook van jou. Die projectontwikkelaar zou je moeten uitkopen, maar dat is hij niet van plan. Hij bouwt gewoon om je heen. Het wordt ook geen groot project, een paar huizen maar, om te zien hoe het gaat. Het moet een exclusieve wijk worden, met grote, luxe huizen voor rijke, belangrijke mensen die op hun privacy gesteld zijn: Withered Vale, vlak bij Marwood, een heel dorp onder handbereik. Er zal genoeg belangstelling voor zijn.’

‘Houdt het die naam?’ vroeg ik verbaasd. Overal in het land waren rond de eeuwwisseling meer van zulke projecten uit de grond gestampt, naar Amerikaans voorbeeld: omheinde wijken voor de happy few. Maar daar leken de namen allemaal afkomstig uit de stadsgids van Los Angeles: The Hills, The Heights, Lakeside.

‘Ja, die blijft bestaan,’ zei Berry. ‘De ontwikkelaar vindt het een aparte naam. Dat maakt de plek uniek. De huizenprijzen in de buurt zullen ook wel de pan uit rijzen, denkt hij.’

Eén voor één zag ik de huizen om me heen gebouwd worden, in een halve cirkel. Ze waren groot, heel stijlvol, en allemaal verschillend. En omdat ieder ontwerp uniek was, viel mijn eigen cottage, ondanks de geringe afmetingen, niet eens zo erg uit de toon. Toen de projectontwikkelaar met een landschapsarchitect kwam kijken, besloot hij zelfs ieder perceel te begrenzen met dezelfde haag als rond mijn huis. Dat gaf de wijk een soort eenheid, vond hij.

Helaas werd het allemaal niet echt smaakvol. Hij overdreef het een beetje en maakte er een ‘gated community’ van, een afgesloten wijk met een groot smeedijzeren bord boven het toegangshek, voor het geval iemand zich zou vergissen in Withered Vale, de enige woonwijk in de verre omtrek tussen Marwood en het volgende dorp aan de andere kant van het bos.

Zo was ik niet langer de bewoner van een eenzaam huisje aan de rand van de beschaving, maar lid van een elitaire klik.

Toen de nieuwe eigenaren successievelijk hun intrek namen, heette ik hen hartelijk welkom. De huizen waren genummerd van 1 tot en met 7. Na wat gehakketak met de projectontwikkelaar over mijn plek in het geheel, had ik nummer 4 gekregen.

Precies in het midden.

Sommige mensen kwamen en bleven, anderen trokken weer weg, om plaats te maken voor de volgende burenen. Voor mij waren het allemaal nieuwkomers.

Ik probeerde op goede voet te blijven met iedereen. Ik hoop dat mensen dat niet zullen vergeten: dat ik erg mijn best heb gedaan.

De politiemensen die zich nu rond mijn lichaam bewegen hebben nog geen idee van mijn verhaal. Eigenlijk weten ze nog helemaal niets. Ze zijn een etmaal bezig geweest met hun strijd tegen de vliegen, de maden en ander ongedierte. De muizen en ratten hebben ze niet eens gezien, maar die zijn er wel. Mijn afgekloven vingers en tenen vormen het bewijs. Het mag een wonder heten dat er nog iets van me over is.

Dat komt door de warmte, weet je. Na de ongewone kou van het voorjaar en de vroege zomer ging het nog wel goed met me, zoals ik daar op die stoel zat, stilletjes in ontbinding – dezelfde stoel waarop Ron van nummer 7 me de avond voor mijn dood nog in drieënhalve minuut van verzengende passie achterover had geduwd voordat hij vertrok, met mijn slip in zijn broekzak gepropt.

Het is voor hem te hopen dat hij zich daarvan heeft ontdaan.

Toen, eind mei, sloeg het weer opeens om en stegen de temperaturen snel, met een uitbraak van allerlei ongedierte in mijn huiskamer.

Het is echt verbazingwekkend hoelang ze me hier hebben laten zitten, mijn burenen. Niemand, helemaal niemand, kwam even kijken. Zelfs Ron niet. En Chrissy belde pas de politie toen mijn huis een gevaar begon te vormen voor de volksgezondheid.

Was ik echt zo gehaat? Die arme rechercheurs. Ik zou bijna medelijden met hen krijgen. Het gaat een eeuwigheid duren voordat ze erachter zijn wie me heeft vermoord.

Frank

Frank Brazil had nooit beweerd dat hij een sterke maag had. En dat zou hij nu zeker niet zeggen in de aanwezigheid van dit lichaam... dit karkas. Steeds als zijn blik per ongeluk op dat zwarte, natte, verrotte kadaver bleef rusten, had hij de grootste moeite niet te kotsen.

Zelfs zijn partner Emma leek wat wit om de neus, haar mooie blanke huid een paar tinten bleker onder het laagje foundation.

‘Walgelijk,’ verklaarde ze gedecideerd. Ze had nog geen moment haar mond gehouden sinds ze hier waren gearriveerd. Frank vond zichzelf best een moderne kerel, ervan overtuigd dat mannen en vrouwen aan elkaar gelijk waren, zelfs dat het schone geslacht bijna in alle opzichten superieur was aan de man. Eerst zijn moeder en daarna zijn geweldige Mona hadden hem dat wel ingepeperd.

Maar, jesus... Emma. Hij zou die meid nooit begrijpen. Zo jong nog, en dan met zo veel meningen, allemaal in beton gegoten!

‘Die arme vrouw. Wat mankeert deze straat? Hoe is het mogelijk dat haar buren haar niet hebben gemist? Je zou toch denken dat iemand een kijkje zou hebben genomen en alarm geslagen. Je moet de sociale media eens lezen, wat ze zeggen over de mensen die hier wonen. En waar is haar familie?’

Frank haalde zijn schouders op. Ach, hij was het wel met haar eens. Zelf woonde hij in een oude volksbuurt die inmiddels flink was opgewaardeerd. Maar hoewel hij nu vooral studenten en yuppen als buren had, was de samenhang toch gebleven. Nog pas vorige week hadden ze een soort voetbaltoernooi gehouden op het veldje in het midden van de wijk. Vaders, beursspeculanten, studenten, kinderen, iedereen deed mee.

Als een van zijn buren overleed, zou hij hem of haar zeker missen,

terwijl zijn wijk toch heel wat groter was dan dit woonerf van zeven huizen.

‘Het deugt gewoon niet, oude mensen aan hun lot overlaten,’ ging Emma verder. ‘Ik hoop dat de regering weer eens zo’n campagne begint om bij kwetsbare ouderen langs te gaan. Ze zullen wel moeten, na zo’n toestand als hier.’

‘Oud? Emma, ze was vijfenvijftig! Dat is twee jaar ouder dan ik.’

‘Ik wil niet vervelend zijn, Frank, maar over drie maanden ga je met pensioen,’ zei Emma, en Frank sloeg een hand tegen zijn voorhoofd.

Hoe kon je iemand van achtentwintig ooit uitleggen dat drieënvijftig niet oud was? Dat hij met pensioen ging omdat hij moe en triest was en het hem allemaal niets meer kon schelen? Hij deed dit werk al toen zij nog niet eens geboren was, en hij had te veel meegemaakt, zijn empathie verloren. Als het eenmaal zover was, werd het tijd om te stoppen, zoals iedere diender wist.

Hij draaide zich om en keek uit het raam.

Iemand had de jaloezieën opgehaald om het licht binnen te laten. Dankzij het hek was het geen probleem geweest de plaats delict af te grendelen. Geen journalisten binnen de omheining, alleen de politie en de hulpdiensten. En de burens, nog allemaal thuis, geschrokken van de onheilspellende invasie.

De technische recherche had het eerste DNA verzameld. Er was genoeg. Te veel, zelfs. Als het geen ongeluk of zelfmoord was, als zou blijken dat Olive Collins was vermoord, hadden ze hun handen vol. De rechercheurs vermoedden zelfs dat ze sporen van sperma hadden gevonden op de vloer naast het lichaam.

‘Ze moet een vriend hebben gehad,’ zei Frank hardop, tegen zichzelf en niemand in het bijzonder.

‘Denk je?’ vroeg Emma. Ze trok haar handschoenen aan en pakte een ingelijste foto van het dressoir. De technici waren inmiddels klaar met de zitkamer – alles was gefotografeerd, alle oppervlakken op vingerafdrukken getest – maar de rechercheurs droegen nog steeds blauwe rubberhandschoenen en hoesjes om hun schoenen. Het was een foto van een jongere Olive, met een soort bloempotkapsel. Ze droeg een blouse met grote kraag en een gestreepte jumper uit het midden van de jaren tachtig. ‘Erg aantrekkelijk was ze niet. En bovendien...’

Emma zweeg, alsof ze haar volgende commentaar liever inslikte.

Frank haalde zijn schouders op. ‘Als ze gewillig was... Voor de meeste mannen is dat al genoeg. Maar je kunt haar niet beoordelen op een foto van dertig jaar oud. Iedereen zag er belachelijk uit in die tijd. En wat daar in die stoel ligt, is ook geen maatstaf meer. Laten we maar een recente foto van haar zoeken.’

De assistent-patholoog verscheen in de deuropening. ‘We zijn klaar om het lichaam mee te nemen.’

Achter hem zagen ze de chef van de technische recherche, de sympathieke, zakelijke Amira Lund. Frank mocht haar graag en niet alleen – dacht hij, tenminste – omdat ze een heel aantrekkelijke vrouw was, met grote amandelvormige ogen, een donkere huid en weelderig lang zwart haar (dat hij trouwens maar zelden zag, omdat ze bij hun contacten altijd een beschermend wit pak droeg).

‘Frank, heb je even?’ vroeg ze.

‘Ze willen het lichaam meenemen,’ zei Emma.

‘Natuurlijk heb ik even,’ zei Frank. Hij had weinig behoefte om toe te kijken als ze Olive Collins vanaf die stoel in een lijzak zouden hijsen. God mocht weten wat er nog onder die rottende massa vandaan zou komen. De rillingen liepen hem over de rug.

‘Jij hebt de leiding,’ zei hij tegen Emma, die daar wel blij mee leek, totdat ze beseftte wat er ging gebeuren. De lach bestierf haar op de lippen.

Frank liep met Amira mee, bukte onder de lage deur door en volgde haar door het gangetje tussen de zitkamer en de keuken. Hij wist al dat er twee slaapkamers en een badkamer waren. Het huis had geen bovenverdieping, maar beneden was ruimte genoeg.

‘Hier,’ zei ze toen ze hem voorging naar de keuken. Frank stapte opzij om iemand van haar team door te laten die een paar bewijszakken in zijn grote handen had.

‘Heeft God al iets gezegd?’ Amira knikte over haar schouder in de richting van de zitkamer.

‘Toen ik arriveerde, was hij zo vriendelijk me te vertellen dat je weinig wijzer wordt van een lichaam in zo’n staat van ontbinding. Nou, daar stond ik van te kijken! In elk geval waren er geen kogel- of steekwonden, geen oude bloedvlekken, maar dat had je zelf ook al ge-

constateerd. Hoe ze ook is gestorven, niet met grof geweld. Misschien was het een hartaanval. Of ze heeft gewoon een buisje pillen geslikt en is gaan zitten om tv te kijken totdat ze wegzakte. De jongens die haar hebben gevonden zeiden dat de televisie nog standby stond, alsof hij zich na een tijdje zelf had uitgeschakeld maar niet volledig. Eén druk op de afstandsbediening.'

Amira schudde haar hoofd. 'Ik denk niet dat het zo gegaan is.'

Frank zuchtte. Een plotselinge dood werd altijd als verdacht beschouwd. Ze moesten alle mogelijkheden onderzoeken, alle vragen beantwoorden. Maar ten slotte mondde het altijd uit in een papierwinkel, een eindeloze stroom van rapporten en formulieren.

Hij had het niet zo erg gevonden om hier vanochtend naartoe te gaan, omdat die papierwinkel het enige was waar hij nog voor deugde. Emma hoopte op ingewikkelde, sensationele zaken met urenlange verhoren en een proces dat alle kranten haalde. Zij was nog jong, zij had de energie ervoor. Iemand die de indruk wekte dat ze elke ochtend voor dag en dauw opstond om zich in de make-up te storten, had genoeg energie voor wat dan ook.

Het enige wat Frank wilde was een rustige werkdag van negen tot vijf, waarin niets gebeurde. Dan kon hij op tijd naar huis voor een diepvriespizza, David Attenborough op tv en rustig naar bed, niet geplaagd door nachtmerries.

'Wat is er?' vroeg hij voorzichtig.

'De boiler lekte koolmonoxide het huis in.'

Frank hield zijn hoofd scheef, stak een hand omhoog en plukte even aan zijn roodbruine snorretje. 'Dus toch een ongeluk. Omgekomen door een dodelijk gas. Heel droevig. Bij die boilers zou zo'n alarm verplicht moeten zijn.'

Amira schudde weer haar hoofd. 'Nee, geen ongeluk. Kijk hier maar eens.'

Frank liep met haar mee naar de keukendeur, een beetje gelaten en met zware stappen. Hij zag dat Amira op een stoel ging staan en de blauwe vingers van haar handschoen rond het rooster boven de deur liet glijden.

'Wat is dit?' zei ze.

Ze stapte van de stoel en Frank nam haar plaats in.

‘Tape,’ antwoordde hij, met een vreemd gevoel in zijn maag.

‘Ja, tape,’ beaamde ze. ‘Over alle luchtroosters. De deuren en ramen zijn goed geïsoleerd, dus daar was het niet nodig.’

‘En de voordeur? Zei de buurvrouw niet iets over de brievenbus die was afgeplakt?’

‘Alleen de brievenbus, en dat was ducttape, geen doorzichtig plakband. Met vingerafdrukken, waarschijnlijk van het slachtoffer zelf en van de buurvrouw die haar heeft gevonden. Er zit een aparte brievenbus tegen de gevel, dus misschien wilde ze niet dat mensen post door de deur zouden gooien.’

Frank had het gevoel dat hij kopje onder ging en zocht naar een reddingsboei. ‘Dus Olive Collins had een hekel aan frisse lucht, of haar dood was goed voorbereid. Ze koos een effectieve methode. Ze moet hebben geweten dat de boiler lekte, of ze heeft de afvoer geblokkeerd. Is het een oud apparaat?’

‘Nee, vrij nieuw nog. Hij zit in die kast tegen de muur achter je. En volgens de sticker is hij nog niet zo lang geleden geïnspecteerd. Maar de bouten zaten los en de afvoer is dichtgepropt met karton. Opzettelijk.’

‘Nou, dan is het dus zelfmoord. Ze heeft alle roosters afgeplakt. Het verbaast me dat ze de schoorsteen niet heeft dichtgemaakt. Daardoor werd de buurvrouw gewaarschuwd – de bromvliegen boven het dak.’

‘Er zat niets in de schoorsteen,’ bevestigde Amira, ‘maar dat zou ook niets hebben uitgemaakt. Dat rookkanaal is veel te smal om alle koolmonoxide af te voeren. En ze had er een schilderij voor gehangen. Er lag wel wat as in de haard van verbrand papier, maar verder stookte ze hem niet.’

‘Sorry, Amira, maar er zit je iets dwars. Wat bedoel je nou eigenlijk?’

‘Dat zal ik je zeggen, Frank. Het huis wemelt van het DNA. Voor een vrouw die bijna drie maanden dood in haar zitkamer heeft gezeten had ze vlak voor haar overlijden wel héél veel bezoek. De enige plekken waar we geen vingerafdrukken hebben gevonden is op die tape over de luchtroosters en de afvoerpijp van de boiler. Die zijn schoongemaakt.’

‘Shit.’

‘Ja.’

‘Maar, toe nou. Het blijft veel logischer dat ze het zelf heeft gedaan. Hoe kan iemand al die roosters hebben afgeplakt zonder dat zij het merkte?’

‘Zo veel tijd kost dat niet, Frank. En het plakband is doorzichtig. Het viel mij ook pas op toen we de boiler inspecteerden en ik wat beter keek.’

‘Ik weet het niet, Amira. Het lijkt me een nogal duivelse methode om iemand te vermoorden. Dan moet de moordenaar wel iemand zijn met héél veel fantasie voor deze moderne tijden.’

Amira haalde haar schouders op. ‘Niet iedereen kiest een mes of een revolver, Frank. En niet iedereen is sterk genoeg om een ander te wurgen, ook al zie je dat vaak in films.’ Ze aarzelde. ‘En dat is niet het enige.’

‘Ik word er een beetje kriegel van,’ zuchtte Frank.

‘Zet je dan maar schrap. Haar telefoon lag naast haar toen wij hier binnenkwamen. We hebben het laatste nummer geprobeerd. Ze heeft ons gebeld.’

Frank trok wit weg. ‘Nee!’

‘Ja. Ik heb je huiswerk vast gedaan. Op 3 maart, om zeven uur ’s avonds, heeft ze het alarmnummer gebeld. Ga maar even zitten.’

‘Dat is misschien wel beter.’ Frank trok een bruine stoel met een kunstleren zitting bij de keukentafel vandaan en plofte erop neer.

‘Het werd opgevat als een noodoproep, dus stuurde de politie twee agenten. Ze kwamen door het hek het woonerf op en klopten bij haar aan.’

‘Ze hebben aangeklopt?’ Frank voelde zich als Alice die door het konijnenhol stortte.

‘De jaloezieën waren neergelaten en niemand deed open. Maar verder leek er niets aan de hand. De agenten liepen om het huis heen naar de achterdeur toen de buurman verscheen en hen aansprak. Hij had niets vreemds gezien of gehoord, zei hij. En als de jaloezieën waren neergelaten, was ze waarschijnlijk niet thuis. Dus hielden de agenten het op een valse melding en vertrokken weer. Die jaloezieën bleven nog drie maanden dicht, totdat wij hier vanochtend kwamen. O, en nog een detail voor jou: er werd gevoetbald in de Champions League, de avond dat ze belde. De aftrap was om kwart voor acht. Zouden

die agenten misschien haast hebben gehad om de wedstrijd te zien?’

Frank lachte onwillekeurig, een beetje nerveus. ‘Ik ben nog nooit zo blij geweest dat ik met pensioen ga,’ zei hij. ‘Plattelandspolitie blundert opnieuw. Zie je de krantenkop al voor je? Wat zei ze precies in dat telefoontje?’

‘Ze was duidelijk van streek en zei, ik citeer: “Volgens mij is er iets helemaal mis.” Toen hing ze weer op. Abrupt.’

‘Een valse melding? Ja, vast. Stelletje idioten.’

‘Ja,’ zei Amira. Ze trok de andere stoel bij en ging zitten. ‘Je bent de klos, dat is duidelijk. Sorry. Als ik het eerder had geweten, zou ik je hebben gebeld dat je je ziek moest melden. Zullen we straks nog wat gaan drinken? Mijn rondje.’

Frank schudde zijn hoofd. Nee, een biertje ging niet helpen. Drie maanden had hij nog te gaan tot zijn pensioen. Emma daarentegen stond al te stuiteren, nam hij aan. Er zou een speciaal team op de zaak worden gezet. Persconferenties. Wekenlange verhoren. Onbetaald overwerk.

Tenzij...

Zijn enige hoop was dat hogehand het niet meteen als moord zou willen zien. De middelen waren beperkt, de cijfertjes moesten kloppen, en de afwezigheid van vingerafdrukken was nog geen bewijs voor een misdrijf. Emma en hij mochten zich nog een paar dagen verdiepen in het leven van de dode vrouw, de burens ondervragen, noem maar op, terwijl ze wachtten op de uitslag van de sectie en het forensisch onderzoek. Had iemand een aannemelijk motief gehad om deze vrouw te vermoorden?

Met een beetje geluk kwamen ze niets bijzonders tegen en zou de politierechter de zaak afdoen als zelfmoord.

Frank moest bijna lachen om zijn eigen wanhoop.

George

Nummer 1

Wolf Solanke was weer bezig in de achtertuin van George Richmond. George zag zijn hoofdje met afrokrullen driftig op en neer gaan terwijl hij het stukje grond bewerkte dat hij die ochtend had uitgekozen.

Vorig jaar Kerstmis had Lily de tweeling een set tuingereedschap gegeven, maar George wist dat David, Wolfs vader, een obsessie had wat zijn grasveld betrof. De achtertuin van de familie Solanke leek wel rommelig en ongeorganiseerd, maar het was een gecultiveerde chaos. David zou zijn kinderen daar nooit hun gang laten gaan met hun harkjes en schepjes.

Daarom speelde Wolf graag in de kostbare, met zorg aangelegde bloembedden van George, die dat prima vond. De tuinmannen hielden de zaak netjes bij, en George stelde dat op prijs, hoewel het hem niet echt kon schelen.

Hij vond het wel prettig om gezelschap te hebben, zelfs al was het een jochie van acht.

Hij slenterde het grasveld over naar Wolf, die zo druk aan het werk was met zijn speelgoedhark dat hij George niet eens zag aankomen.

‘Warm vandaag, vind je niet?’ zei George.

Wolf schoot overeind.

Met zijn grote bruine ogen keek hij George even aan, sloeg zijn blik toen neer en krabde met vuile nagels aan zijn donkere wang.

‘Ja, vreselijk warm,’ zei Wolf. ‘Die weervrouw zei dat het vanmiddag wel achtentwintig graden kan worden.’

‘Wauw. Een hittegolf.’

‘Dat is nog geen hittegolf,’ antwoordde Wolf.

‘Nee, officieel niet...’ George zweeg. Hij wist inmiddels wel dat het geen zin had om met Wolf een discussie te beginnen over feiten.

‘Wil je wat drinken, joh?’

‘Nee, dank u, meneer Richmond. Hé, u moet iets strooien tegen de slakken. Ze vreten de begonia’s aan.’

George haalde zijn schouders op, hoewel hij best onder de indruk was van Wolfs plantenkennis. ‘De cyclus van het leven, jongen. Slakken hebben net zo veel recht op eten als jij en ik.’

Wolf keek geschokt. ‘Maar dan houdt u geen bloemen over.’

‘Ik zal mijn tuinman vragen een soort te zaaien die niet zo aantrekkelijk is voor slakken. Maar dan hebben ze misschien last van insecten. Eigenlijk heb ik niet zo veel bezwaar tegen slakken. Wel tegen motluizen. Die zijn net zo erg als sprinkhanen, heb ik gehoord. Ze vreten alles kaal wat ze tegenkomen. Verrekte insecten.’

Tot zijn ontsteltenis zag hij tranen in Wolfs ogen.

Hij hurkte bij hem neer tot hij op ooghoogte met hem zat. ‘Hé, knul, wat is dat nou?’

Wolf gaf geen antwoord, maar wreef driftig in zijn ogen, pakte zijn gereedschap, liep de tuin uit en verdween door het gat in de heg op weg naar huis.

George keek hem na en krabde zich figuurlijk op zijn hoofd.

Toen hij weer alleen was, draaide hij zich om, liep terug naar het huis en beklom de trap naar het raam op de overloop, waar hij het beste uitzicht had.

Normaal was het rustig op het woonerf. Er gebeurde nooit iets. Tenminste niets waarover gesproken werd.

Maar nu leek de totale chaos uitgebroken. Het wemelde van de mensen, maar niemand die George kende. Allemaal politie.

Hij legde zijn hoofd tegen het koele glas. De luxe vitrage liet driehoekige afdrukjes na op zijn voorhoofd. Hij sloot zijn ogen en voelde de bekende spanning weer opkomen, een gevoel waarop maar één reactie mogelijk was.

Buiten viel een deur dicht, en George opende nog net op tijd zijn ogen om wat commotie te zien bij de deur van nummer 4. Ze tilden haar lichaam naar buiten.

Hij schudde zijn hoofd. Ja, daar was ze. Ze was het echt. Hij keek hoe zijn dode buurvrouw op een brancard naar buiten werd gereden. En wat voelde hij?

Helemaal niets.

Maar George was nooit goed geweest in menselijke emoties.

Dat had zijn vader hem gezegd toen George zijn baan kwijtraakte, toen hij was ontslagen bij de krant. De grote Stu Richmond had nog flink zijn best moeten doen om geheim te houden wat er was gebeurd. En George leek er niet eens van onder de indruk. Of dankbaar. Dat zei Stu, tenminste.

Daar had hij wel een beetje gelijk in, maar niet helemaal. Zijn zoons voornaamste emotie was opluchting geweest. Niet omdat hij er zonder kleerscheuren vanaf was gekomen, maar omdat hij de leugen niet langer hoefde vol te houden.

Zijn fijne 'vrienden', de journalisten bij de krant, zouden maar al te graag het hele verhaal hebben gepubliceerd, zei George' vader, en ook daar had hij waarschijnlijk gelijk in.

Gelukkig wilde de directie geen problemen met Stu Richmond. Hij was immers de belangrijkste muzikale factor in het land, de Ierse Simon Cowell, en een grote naam in Amerika. Als zijn artiesten het shownieuws van de krant zouden boycotten, dan... Dus gingen ze niet verder dan George te ontslaan. Dat was straf genoeg.

Zijn vader had hem die laatste keer nog geholpen maar toen min of meer zijn handen van hem af getrokken – afgezien van het huis en de maandelijkse toelage.

'Waag het niet me nog eens in verlegenheid te brengen,' had hij gezegd.

George had zijn best gedaan. Na zijn ontslag was hij in therapie gegaan om uit te vinden wat hem nu eigenlijk scheelde, en waarom. Daarna kwam hij wekenlang de deur niet uit. Hij zocht geen afleiding meer bij zijn computer of de tv en nam de tijd om te mediteren. Alles om er bovenop te komen.

Op een gegeven moment in zijn kleine, zielige bestaan overwoog hij zelfs een dating-app op zijn telefoon te installeren om een vriendin te vinden. Hij zag er niet slecht uit en hij was nog betrekkelijk jong, pas vijfendertig. De therapeut had gezegd dat hij niet zo bang moest zijn voor intimiteit. Het was nog altijd mogelijk een stap terug te doen van de afgrond.

Maar wat hij ook deed, het stak altijd weer de kop op.

Mensen hadden geen idee.

Wat hem mankeerde, dacht George, was erger dan een verslaving aan crack.

Alleen al de aanblik van al die drukte buiten was hem te veel.

Olive Collins, dat wijf.

George voelde de bekende drang weer opspelen. De stress, de wanhoop. Hij kon niets anders bedenken dan te doen wat hij doen moest. Nu meteen, daar waar hij stond.

Hij pakte de doos met doekjes op de vensterbank.

Opgeruimd staat netjes, dacht hij, toen hij de vensterbank schoonmaakte.

Lees verder in: *Iets te verbergen*.

Van Jo Spain verschenen:

Ik beken

Iets te verbergen

Eerste druk augustus 2019

Oorspronkelijke titel *Dirty Little Secrets*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company, Londen

Copyright © 2019 Joanne Spain

The moral right of Joanne Spain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Sandra Cunningham / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 4833 0

ISBN e-book 978 90 261 4834 7

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.